

Izhaja
na pol pol
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. 30.

Léposloven tednik.

Číslo 21.

V četrtek 19. maja 1852.

III. tečaj.

Veseljé mladenčá.

A.

Ljuba zelena
Cvetja fla,
Velrec, ki mene
Opahlja,
Mila vodica,
Ki skerblja,
Pevčica tica
Iz germa.

E.

Ukam junaški
Iz gore,
Hribje mejaški
Zahrume.
V senčnej samotě
Žditi gre,
Mlahne lepote
V me hile.

U.

Godeju, rajam,
Juhuhu!
Pameti varvam,
Grem domu,
Z mislijo pravoj
Šred miru,
Š pravdanskój glavoj
Čest Bogu!

I.

Žvižgam, prepevam
Te reči:
Kaki so števam
Boji bli.
Pesem poskočna
Drobenti,
V cepa se ročna
Dva deli.

O.

Vince se bliska,
Je živo;
S kupcoj se vriska
Prelahko,
Zdelana duša
Moč dobo,
Skerb jo zapuša
Vso novo.

Poženčau.

J a r o s l a v.

(Iz českega po Kraljodvorskem rokopisu.)

Pripovedujem vam imenitno povest od velikih bitev in kervavih bojev. Pazite in čudo poslušajte. V deželi, kjer Olomuc vlada, stoji gora, ne ravno visoka. Hostajnov ji pravijo. Mati božja tam čudeže dela. —

Dolgo so naše Slovanske dežele v miru bile in blagostanje je med ljudmi cvetelo. Kar vstane vihar v izhodni zemlji zavolj hčere Tatarskega

hama (kana), ki so jo blagahlepni ljudje zavolj dragih kamnov, biserov in zlata ubili.

Kublajevna, lepa kakor luna, je slišala, da so dežele na zahodu, da v tih deželah mnogo ljudi živi. Napravila se je in šla spoznovat tujih šeg in pravov. Izbrala si je v spremitev deset mladenčev in dve deklici. Pripravili so vse, kar je bilo za pot treba, se vsedli na konje in šli, kamor solnce zahaja. Kakor se sveti zorno solnce, kadar zjutraj nad tamnim logom prisije, tako je lesketala hči hama Kublaja v prirojeni krasoti. Oblečena je bila vsa v zlato in okinčena z dragimi kamni in biseri. Čudili so se Nemci takemu krasu in ji zavidali tako bogastvo. Pozvedili so, kam gre njena pot in v sredi gojzda so jo napadli, ubili in ji pobrali okinčje.

Ko je slišal Kublaj, ham Tatarski, da so mu ubili ljubo hčer, je zbral vojsko iz vsih svojih dežel, in z vojsko je šel, kamor solnce zahaja.

Slišali so to kralji na zahodu, da pride ham nad njih obljudene dežele. So se sternili in zbrali veliko silno vojsko in se mu v bran postavili. Zbrali so se na ravno polje in tamkaj pričakovali hama. Ham pa pokliče vse svoje copernike, zvezdarje in vedeže, da naj pozvedajo in mu povedo, kakšen konec bo vojske. In zbrali so se coperniki, zvezdarji in vedeži, se na dve strani v kolo vstopili, černo palico po dolgem položili in jo na dvoje razcepili. Pervi poli so dali ime „Kublaj“, drugo polo pa so imenovali „Kralji.“ In nad njima so stare pesmi peli in čudne besede govorili in palici ste se jele bojevati in palica Kublajeva je premagala. Zaveseli se vse ljudstvo, vsak gre k svojemu konju, in v red postavijo vojsko.

Kristjani niso tega znali in se brez prevdarka in uma zagnali v sovražnike zaupajoči svoji moči. Pervi boj se začne. Pšice leté, kakor toča iz oblakov, sulice pokajo, kakor bi gromelo, in meči se svetijo, kakor bi se bliskalo. Obe strani se močno branile, vojska vojski dalje brani.

Pagane so že skoro Kristjani zapodili, ali v novo so prišli coperniki in prinesli v rokah pole razcepljene palice. Tatаре to močno naduši, ljuto planejo nad Kristjane, jih podé pred sabo, da se razkropé, kakor plaha zver. Tu ščit leži, tu draga čelada, tu vleče konj v stermenu vojvoda, tu nekdo teče med Tatаре v gotovo smert.

Tako so se bili Tatari okrepili, so Kristjanom davke naložili, si dve kraljestvi podvergli, stari Kijev in prostrani Novigrad. Raznese po deželah se to gorje, povsot se začno ljudje zbirati in postavijo štir silne vojske in ponové s Tatari boj. Tatari se zaženó na desno stran, kakor črn oblak, ki grozi in žuga ljudem podsuti in v tla zatleči sad na polju tako se je čulo od daleč. Ogri se zbero in se počijo z njimi. Ali zastonj je vsa njih hrabrost, zastonj njih upor. Tatari so prederli njih rajde, razkropili vse močne trume in vse v deželi pokončali.

Zgubili so vse upanje Kristjani in žalost je bila čez vso žalost. Prosijo boga, da bi jih rešil divjih Tatarov in molijo: Vstani, o gospod! v svojem serdu, oprosti nas sovražnikov, reši nas pogube; pogubiti hočejo naše duše napadši nas kot truma volkov!

Dve bitvi ste spet zgubljene in Tatari že divjajo na Poljskem. Blíže in blíže se pokončevaje valé proti Olomucu. Veča žalost vstane. Nič ni varno pred pagani. Bijejo se en dan, bijejo se dva dni, zmage se nikomur ne nakloni. Med tim se pa pomnožujejo Tatarske trume, kakor se

pomnožuje večerna tema v jeseni. In v sredi povodnje silnih Tatarov se ziblje vojska Kristjanov, kakor čoln in se močno zaganja k holmu, ki mati božja na njem čudeže dela.

»Gori, bratje gori! — veli Vneslav in vdari z mečem na sreberni ščit in povzdigne nad glavo bandero. Vsim se verne pogum in vdarijo nad Tatare s silno močjo, kakor ogenj iz tal se izvijó izmed Tatarov pre-množtva tjekaj k holmu in na holmu gori se vstavijo na široko. Na pravi in levi se pokrijejo s ščiti, na rame nalože ostro kopje, drugi prvemu in drugemu tretji — strel oblakov nad Tatare. Zdaj pogerne črna noč celo zemljo in pokrije tudi nebo in zatise Kristjanom in Tatarom oči. V gosti temi Kristjani nasip namečejo okoli in okoli verha.

Kadar se pa na izhodu dan začne, se vzdigne celi tabor sovražnikov; tabor ta je bil okoli in okoli holma in razširjen v neprezorno daljo. Vse živo je na urnih konjih, na kopjih visijo nabodene glave Kristjanov verh hamovega šolora. Vsi se zberó vkup na eno stran in deró gori na holm s strašnim krikom, da se je po gorah in dolinah razlegalo. Kristjani pa so stali na nasipih, mati božja jim je hrabrost dala; napenjali so strumne loke in sukali silno ostre meče in Tatare so se mogli vmakniti. In zjezi se narod ljutih Tatarov in hana jeza zgrabi. V tri kampe se razdeli tabor, v treh razdelkih se zaženó gori na holmec. Kristjani posekajo dvajset dreves, vsih dvajset privale na kraj nasipa. Že se zaganjajo Tatare z rjovečim krikom v nasip in že ga razdirajo. Kristjani pa zavalé z nasipa nočne debla, ki mečkajo Tatare, kakor črve valivši se deleč doli na ravno in dolgo so se ljuto bojevali, dokler ni vojske noč končala.

O bog! hrabrega Vneslava je pšica zadela in padel je čez zasip! Žalost vse serca stisne, in verh tega še huda žeja vsim osereče pari, da so s suhimi jezici rošno travo lizali. Tihi večer pride, pride hladna noč in noč se premeni v jutro, ali v tabru so tiho Tatare. Dan žari, poldne pripeka, žejni Kristjani padajo, zevajoči usta odpirajo in hripavi kličejo k materi božji, k ugi obračajo molne oči žalostno z rokami vijó, se ozirajo betežni od zemlje gori k nebu. »Ne moremo dalje žejni biti, ni se nam moč žejnim bojevati. Komur je zdravje, komur je življenje ljubo, naj milosti pri Tatarih išče.« Tako so govorili eni in drugi. »Lože je poginiti od meča, kakor pa žeje, v sužnosti nam bo dosto vode za mano, kdor je mojih misel — reče Vestonj — za mano, kogar žeja tare!«

Zdaj Vratislav, kakor tur kviško skoči, Vestonja popade in pravi: »Izdajavec! večna sramota Kristjanom! pogubiti hočeš dobre ljudi? Od bogá je milost pričakovati, ne od sužnosti med divjimi Tatarji, ne hodite bratje v pogošo. Prestali smo naj hujšo vročino, bog nas je okrepečal v žegečem poldnevu, bog nam bo upajočim poslal pomoč. Sram vas bodi, možje, take govorice če se hočete junaki imenovati. Če žejni poginemo na tem holmcu, umremo smerti od bogá, če se pa podamo sovražnikovim mečem, sami sebe umorimo. Sužnost je gnjusoba pred gospodom (gospodu), greh, se sam hoteč v sužnost dati. Za menoj pojte možje, kdor tako misli, za menoj pred oltar matere božje!«

Gre za njim mnoštvo v sveto kapelo in moli: Vstani, o gospod v svojem serdu, in povzdigni nas v teh deželah nad sovražnike, vsliši glase, ki k tebi vpijejo. Obdani smo okrog in okrog z ljutimi sovražniki, reši nas divjih Tatarov, in poživi in okrepečaj naše telesa, in glasno te bomo hvalili; zatri v naših deželah neprijatle, in pokončaj jih za vselej.

In glej, na soparnem nebu oblaček! vzdignejo se vetri, zabučí strašno gromenje, razpne se temá po celim nebu, in tresk na tresk vdarja na Tatarske šotore, in dež se obilno vlije. —

Vihar potihne. — Vojne se vkuse zberó. Iz vsih dežel in krajin migljajo k Olomucu bandera. Teški meči jim visijo po bocih, polni tuli jim na plečih rožlajo, svitle čelade so na bojnih glavah in pod njimi skačejo živi, ognjeni konji. Zazvuče glasno rogovi in bobni zabobné, spopadete se obe strani, vzdigne se megla od praha, in bitva je hujša ko poslednja; hrum vstane in žvenk ojsrih mečev, vstane strašen psik kaljenih pušic, lom sulic, vriš ojsrih kopij. In bilo je klanje, bilo je bodenje, in bilo je ječanje in radovanje. Kri teče, kakor hudournik; tu mrtvi leže, kakor v gojzdi drevje. Temu je glava na dvoje razcepljena, temu ste obe roci odsekane, ta se prekucne s konja čez družega, in ta mlati svoje sovražnike, kakor ljuta nevihta v gori drevesa; temu Tatar porine meč do ratišča v serce, in temu odseka uho. Vstane žalostno stokanje, kristjani že začno utekati, in Tatarí jih poditi. Zdaj pa prileti Jaroslav, kakor orel, s terdim jeklom na mogočnih persih, pod jeklom hrabrost in pogumnost, pod čelado velebistro umnost, jeza mu plami iz oči, razkačen, kakor razdražen lev, kadar gorko kri zagleda, ko jo nastreljen za lovcem dere, tako razkačen vdari nad Tatаре. Čehi za njim kakor toča, kruto vdari na Kubljeviča, in bitva je bila po vsim strašno ljuta; s sulicama se vkup zaletita, in oba ju zlomita z velikim krehom. Jaroslav ves v kervi, in tako tudi konj, vdari Kublajeviča z mečem, preseka ga od rame do stegna, da merte v pade med mrtvake, in zarožla nad njim tul in lok. — Vstraši se vse tatarsko ljudstvo, pomečejo stran dolge bodala, vsak beži, kdor teči more tje, odkodar solnce jasno vstaja, in Hana je bila prosta sovražnikov. —

Snubljenje pri štajerskih Slovencih.

(Iz Zorice.)

Vsaki dečak, kateri u resnici gospodinjo dobiti želi, si kakega priletne- ga soseda, ali starega prijatelja izvoli, mu skrivnost svojega serdca odkrije s prošnjo, da bi on njegov svetovavec i snobok postati htel. Če mu je prijatelj svojo pomoč obljubil, tako se snubljenje hitro začne. Ženin i starešina se podasta k starišem neveste. Prijazno se od obeh strani pozdrave i neveste stariši poprašajo, kaj je nje tako nenadno sem prignalo? Ženin enmalo obledi, in če so se razun starišev neveste vsi oddaljili, začne starešina: „Nekaj dobrega je naju k vam prignalo. Glejte preljubi Bog nije Adama samega pustil, in on je prav storil, da mu je ženo za tovaršico dal. Ker nije dobro sam biti, zato prosim jas, ako bi hтели vašo hčer totemu mladenču za ženo dati, da bi mu tovaršica bila. Ako je mogoče, da privolite, pitajte serdce vaše hčeri, če dovoli. Starši se zamislijo i drugi den za to odloče. Snoboka odideta. Rudeča pride hči iz izbice, kjer je vsako besedo pri dverah stojé slišala. Mati njo pitajo, kaj kej ona k temu reče. Pa namesto odgovora, se jej solze čez lice vlijo i zadnjič vendar pridejo besedice: „Če vi oče i mati hočete.“

Po tem se čez ženino premoženje pogovarjajo, i drugi den pričakujo. Drugi den prideta ženin in starešina opet k staršem neveste. Ta je lepo počesana, po prazniško oblečena, sramožljiva, njena mati govorljiva i oče prijazen pri podavanju rok. Ženin i starešina se veselita na »Ja.« Danas je miza polna jedi i pitja. Nekaj skerbi še tamni dobro voljo dečka. Čez en čas mati s hčerjo odide, in kmalo opet pride ter kenne ženinu, da s njo v izbo svoje zaročnice stopi. Tje pridši prime zmotjeno deklico za roko in reče: Ti neostaneš pri mizi? Zakaj nečeš ostati? Ali bi ti nigdar ne htela ene mize in istega blaga s menoj imeti? Koga pa rada imaš? Bi mogla ti mene za moža zvoliti? Njezne besede njej serdce okrepčajo, in ona pita, kaj njegovi starši rekô, in ko njej pove, da je to njihova želja, mu roko podá, in oba gresta nazaj k mizi, kjer starešina prav veselo oba pozdravi. Ženin nevesto i njene stariše povali, da na večer na njegov dom pridejo i tako odide. Drugi den pride nevesta s s devrom i starši k ženinu, i necej se čez doto pogovarjajo. Dobra večerja dokončá toti pogovor in zdaj se za gostijo vse nared pripravlja.

Ti trije tedni, kteri od zaročenja gostije tekô, dajo starišem zaročenih mnogo opraviti; zakaj zdaj se vse za olepšanje gostije pripravljati mora; pa tudi vsi sosedi marljivo pomočke davajo. Nevesta olepšuje vedno povejek, kterega bode svojemu zaročniku na venčanja den za klobuk privezala i ženin skerbi, da krojači i črevljarji i za njega samega i za svojo zaročnico snažno obleko naredé. Sadaj je doba njune ljubavi, sadaj se vsakden vidita in pogovarjata. Če je pirni den blizo, si stariši ženina in neveste vsak kakega veselega dečka poišo, da bi svate vkup spravila. Obá se po pavluhsko oblečeta in po vesih in hramih norce paseta. Na debelih palcah imata poleg deržaja mal zvonček, s kterim pri tistih hramih, kjer imata koga za povabiti cinglata. Če so vsi gosti in vsa žlahta neveste prav na smešni način pri njunih stariših zbrani, se jim prav dobro postreže, in veseli ženina pričakujejo. Hiša, kjer se gosti znajdejo, je s različnimi cveticami in zelenimi vejami, s beršlanjem, na kterem pozlačeni orehi, jabelka in drugo sadje visi, okinčana. Strelanje, od kraja zlo redko, potem zmirom bolj pogosto oznani, da pride sovražnik, in da hoče zdaj terdnjavo, ako se s dobrim ne preda, s hudim vzeti. Že je blizo, vse vrata in okna se zapro, ko pride vojskovodja, namreč starešina s svojo armado in, če je ravno cel hram poln veselih ljudi, tak sedaj vender ni ne duha ne sluha čuti. Najpred poterka na okno, kjer vojskovodja terdnjave vun pogleda. Starešina pravi, ker dever tih ostane: Pohvaljen bodi Jezus Kristus, hišni oče, (to je dever neveste) če prebirate zlate, ali drobno pšenico, vkraj jo pogernite, k nam se obrnite, in dajte nam glas, ki bode za vas i nas; včas se to po trikrat ponovi, pred kakor se dever k obsedovavcem terdnjave obrne in reče: Od kod, in kdo ste vi, da se prederznete mirne ljudi nadlegovati, in kaj pa bi radi? mi vas ja ne poznamo. Zdaj pravi starešina pohlevno: Mi smo dobri ljudi, in vas že tri tedne iščemo, ena zvezda je naša voditeljica in nad vašim hramom je obstala, tu je taj zares konec našega popotvanja. Dever s glavoj kima i premišluje, ko na enkrat ženina zapazi, da je sam bled in žalosten, drugi pa veseli. Pita tedaj starešina, kdo je tisti človek? In ko zve, da so vsi, koliko njih je tu, zavolj totega prišli, in da je taj priden mladenč, kteri si eno pridno tovaršico išče, in da se vsim zdi, da bo tu ena taka deklica, pita dever: koga pa ste vi dnes najpred srečali, in ko starešina, kteri je že večkrat starešnil,

odgovori: da tri mogočne kralje, pred kterimi se zemlja i nebo trese, tako dever še bolj prijazen postane, i njim različna pitanja da, na ktera starešina odgovoriti mora, tak postavim: Kaj je to za eno drevo, ktero ima petnajst verhov i na vsakem verhu drugi sad? ali s kolikimi čerkami se sveto pismo in celo sveto pismo piše, ali kdo se je rodil, pa nigdar ni vmerl, in vendar na svetu ni? Ako je dever kak prebrisan in bister mož, si mora starešina veliko prizadjati, predenj se mu vrata terdnjave odpró; ako pa to ni, zamore on lahko, ko take vprašanja vgane, celo svojo vojsko v dvorišče peljati. Od vsih strani mu sedaj streljanje i vesela godba nasproti buči. Zdaj pridó v hišo, kjer so gosti sbrani, in se za mizo vsedó. V kratkem si ženin pripelje svojo mlado tovaršico. Vsi gosti, naj bolj pa godci ga s veseljem sprejmejo; vsaki svat dobi en po-vojek (pušlec rožmarina, ki je pozlačen in rudeče prevezan, ali pa umetno napravljenega, kteri se v bližnem mestu kupi; pa vender vselj tudi nekaj rožmarina poleg imá. Po tem gredó k poroci; najprej godci, potem starešina in dever i. t. d. Po poroki se podajo svati v bližno piv-nico na ples, kjer mladost nepovabljena godce pričakuje. Ako ženin in nevesta iz cerkve prideta, (kader se pa nevesta iz fare moži, nju školnik v cerkev zapre, i njima pred ne odpre, dokler ni kakega dara dobil) se podajo k starišem ne este, kjer je že dobra večerja čaka. Ples in godba vse veselo storita, in čez polnoč so gosti pokoncu. Drugi den o poldne še pri nevesti južinajo, zvečer pa se na ženinov dom podajo. Marsiktero solzo nevesta preloči, predenj se more od matere ločiti; vendar mora biti, in celo žalostna pride k svojemu novemu domu. — Da godci in bližni dečaki norčije pasejo, to se tako razumi.

Častitemu gospodu

Janezu Nep. Kumer

iskrenemu domorodcu in Fajmoštru v Komendi na den
78. goda.

Mili glasi naj donijo!
Blagodarno serce je rodi,
Da zaželjen den čestijo,
Ki v pomladnej zori se novi;
V junske kraje se vzdignite
Slavna starca god slavite!

Blagor Tebi bela glava!
Pisan venec Slava Ti vijé;
Božji blagoslov naj plava
Tje do pozna groba dol čez Te!
Kar na svetu Te raduje,
Naj obilno Ti daruje!

Zdihi želje oznanite
Gorke, kjer se zvezdic trop bliši;
Njih spolnitev izprosile,
Odkod Oče nam dari rosi;
Naj te vodi, varje, brani,
Dolgo, nam še tu ohrani!!

J. — r.

O vseslavenskom časopisu.

Kakor o spomladi popje ino brstje napeto k razcvētu toploga větra čaka, ravno tako i Slavenstvo pripravljeno stoji k sprijemu jednoga kniževnoga jezika: treba mu je samo rahloga genotka, ino kar šče je zdaj le edna misel, obća želja, v razni besēdi izraževana, bode kmalo gotovim činom.

Teh misli ponovim, kar je uže davno priporočevano bilo ino sicer:

1. Da se jeden časopis v domišljevani kniževni Vseslovenščini pisan osnuje ino po vseh Slavenskih časnikih oglasi.
2. Da časopisi vseh Slavenskih narječij po svojem naročniku na razpisani Vseslavenski časnik do gotove dobe nabirajo, iz česar bi se mogočnost ino potrebnost takoga časnika spoznala: vsako narječje ima dovolje Slavenskih učenih možih.
3. Da se ravno tako dopisavci za omenjeni časnik naberejo. Unitis viribus ni dvojiti o srčnem vspěhu.
4. Da se priporočeni časopis v Pragi izdava, kder je k tolikomu podvzelju potrebnih možih zadosti ino pismen na izbor.
5. Hvaljeni časopis bodi pisan, kakor koli je dopisavcem drago, v cirilici ali latinici, a jeden člen nikoli v obojici.
6. Zaželeni časnik izhadjaj v kolikor si bodi malih listovih ali rēdkih zvezkih, izprva je zadosti, da se le začne.
7. Shodni zapopadek prepustim umnejšim možem (t. j. zapopadek takoga potrebnoga časnika.) Le začetek! — vsa razenstva se bodo počasoma v lēpi slogi prijazno sešla.
8. Da ti sestavek vsa sl. vredničtva vseh Slavenskih narječij dragovoljno ponatisnejo, bodite si jednakih ali inakih misli.

Slavič.

Književni pregled.

* Ravno kar je nam prišla v roke težko pričakovana šolska knjiga: „malo berilo za pervence.“ Željno smo jo pregledali in s veseljem moramo izreči, da je prav izverstno sestavljena in da se taj s vsakim drugim berilom meriti more. Vse kar obseže je zlata vredno. Hvala in čast taj svitlemu spisovatelju, ki so se tu soped naj perva spisatelja ljudskih bukev skazali. Natis je scer prav čist in razločen, le pisavne pismena so zares, kakor „šols. prijatelj“ pravi, nekaj predrobne. Velika škoda je tudi to, da se je nekaj tiskarnih pōgreškov vgnezdilo, ki v šolskej knjigi silno motijo. Knjiga je 15 pol debela in veljá 15 kr. sr.— Zdi se nam, da je malo berilo nekaj preveliko postalo, torej tudi v ceni poskočilo — Dobiti je pri g. Leonu.

* Te dni je iščela perva knjižica: „cvetja slovanskega naroda.“ Obseže slovenske narodne pesme prislovice in zastavice. Ker se je knjižica nekaj manjši osnovala, se je za g.g. naročnike cena od 20 kr. sr. na 10 kr. znižala. Unih 10 kr. ostane taj kot naročnina za 2 knjižico.

Več pove predgovorček. Šteje 96 strani v žepnem formatu. Dobiti bo po vsih slovenskih mestih. V knjigarnicah se proda za 16 kr. sr.

* Sigmundova knjigarnica tukaj je dala v natis dva zvezka lepih podučnih in kratkočasnih povesti za slovensko mladost. Pervi zvezek bo obsegel povesti: „Bratec in sestrice“ in pa: „car Peter, tesar v Zardamu.“ Drugi pa povest: „Divji Hunci pred mestom Mezihorom.“ Kakor smo se iz rokopisa prepričali, so vse te tri povesti prav podučne in kratkočasne, zraven pa tudi v čistem slovenskem jeziku poslovenjene.

Z m e s.

* Ruski spisovatelj Bulgarin dokazuje v posebnem spisu, da je Amerika od Slovana najdena in sicer od Polaka Jana z Kolne, ki je leta 1476, to je šestnajst let pred Kolumbom, v službi danskega kralja Kristiana II Ameriko obiskal.

* Dr. Siegfried Kapper, izverstni prestavljavec serbskih narodnih pesem je dobil za svoje delo: Lazar der Serbencar od c. ruskega poslanstva v imenu Nj. vel. cara Nikolaja dragocen brilanten perstan.

* G. Ladislav Zabojski, škof v Spiši, je podaril svetojanskemu društvu za izdajanje ljudskih knjig 100 gld. sr. Verh tega je tudi nakupil za 60 gld. sr. od tega društva izdanih knjig, ktere hoče učiteljem na Ogersko-slovenskem podariti. Slava mu!!

* Slavno znani g. Lisinski je ravno dogotovil spevigro „Porina“ in želi, da bi ta opera naj prej na Pražkem českem igrališču igrana in peta bila. Tekst opere je v ilirskem jeziku. Pisal je v tej zadevi že do Prage, in zraven tudi izverstnemu tenoristu g. Stegerju, svojemu domorodcu in prijatelju, da bi tudi ulogo (rollo) v tej operi prevzel.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili g.g.; 277. g. Jož Kasl, c. k. sodn. adjunkt v Pliberči; 278. sl. bratovšina narsv. serca Jezus v Pliberči (2 izt.); 279. g. M. Hofmajer, kapl. v Velkovcu; 280. g. M. Jezavec, mitar v Velkovcu; 281. g. Bal. Lah, učenec v Ljubljani; 282. g. Fr. Kulnik, fajm. v Ukovah; 283. g. Ant. Ferkuč, dekan v Konjicah; 284. g. Tom. Rožanc, vikar v Konjicah; 285. g. Jož. Štor, kapl. v Konjicah; 286. g. Jan. Simonič, podučitelj v Konjicah; 287. g. Fr. Kešman, župnik v Žrečah; 288. Jož. Lah, kapl. v Žrečah; 289. g. Blaž Veranič, učitelj v Žrečah; 290. g. Andr. Pirc, župn. v Ločah; 291. g. Fr. Miklavž, kapl. v Ločah; 292. g. Drag. Jaklič, fajm. v Špitaliču; 293. g. Jernej Teran, učitelj v Žičah; 294. g. Jan Pevec, kapl. v Pribavi; 295. g. M. Arzenšek, kapl. na Tinjem; 296. g. Jernej Francel, zač učitelj v Celju; 297. g. Ivan Šmirmavl, posestnik v Vajni; 298. g. Fr. Čepe, korar in dekan v Jarenini; 299. g. Boštj. Magdič, župnik pri sv. Lovrencu v Pušavi; 300. g. Ivan Trampuš, kapl. pri sv. Lorencu v Pušavi.